

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
den 7 februari 2001 *

I mål T-186/98,

Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (Inpesca), Bermeo (Spanien),
företrätt av advokaterna M.I. Angulo Fuertes och M.B. Angulo Fuertes, med
delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av L.V. Saggio och J. Guerra
Fernández, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående dels en talan om ogiltigförklaring av det beslut som kommissionens skrivelse av den 16 september 1998 påstås innehålla, dels en talan om att kommissionen skall förpliktas ersätta sökanden för den skada denne påstår sig ha lidit,

* Rättegångsspråk: spanska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Pirrung, samt domarna A. Potocki och A.W.H. Meij,
justitiesekreteraren H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 13 september 2000,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 6.1 i rådets förordning (EEG) nr 4028/86 av den 18 december 1986 om gemenskapsåtgärder för att förbättra och anpassa fiskeri- och vattenbrukssektorernas struktur (EGT L 376, s. 7) föreskrivs att kommissionen kan bevilja gemenskapsstöd till projekt avseende materiella investeringar för att köpa eller bygga nya fiskefartyg.

2 Enligt artikel 34.1 i förordning nr 4028/86 skall en ansökan om gemenskapsstöd lämnas till kommissionen genom förmedling av den berörda medlemsstaten.

3 Artikel 37.1 i förordning nr 4028/86 har följande lydelse:

”En ansökan om gemenskapsstöd som inte har kunnat bifallas på grund av otillräckliga disponibla finansiella medel skall en enda gång överföras till följande budgetår.”

4 Artikel 5 i rådets förordning (EG) nr 1263/1999 av den 21 juni 1999 om Fonden för fiskets utveckling (EGT L 161, s. 54) har följande lydelse:

”1. Rådets förordning (EEG) nr 4028/86 och rådets förordning (EEG) nr 4042/89 skall fortsätta att tillämpas på de ansökningar om stöd som har lämnats in före den 1 januari 1994.

2. De delar av de belopp som kommissionen tilldelat projekt under tiden från och med den 1 januari 1989 till och med den 31 december 1993 enligt förordning (EEG) nr 4028/86 för vilka kommissionen inte har mottagit någon begäran om slutlig utbetalning senast sex år och tre månader efter den dag stödet beviljats, skall kommissionen automatiskt frigöra senast sex år och nio månader efter den dag stödet beviljats, och belopp som felaktigt har utbetalats skall återbetalas, utan att det påverkar projekt som har skjutits upp på rättsliga grunder.”

5 I artikel 7.7 i budgetförordningen av den 21 december 1977 för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 356, s. 1; svensk specialutgåva,

område 1, volym 4, s. 3), i dess lydelse enligt rådets förordning (Euratom, EKSG, EEG) nr 610/90 av den 13 mars 1990 om ändring av budgetförordningen (EGT L 70, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 4, s. 49), föreskrivs följande:

”Inkomster som uppkommer genom återbetalning av förskott från mottagare av gemenskapsstöd skall redovisas på avräkningskontona.

Vid början av varje budgetår skall kommissionen undersöka dessa inkomsters storlek och utifrån behoven bedöma om användning på nytt är nödvändig under den budgetrubrik där medlen för de ursprungliga utgifterna togs.

Kommissionen skall fatta detta beslut före den 15 februari varje budgetår och senast den 15 mars underrätta den budgetansvariga myndigheten om beslutet.

Inkomster som inte har använts på nytt skall redovisas under övriga inkomster för det budgetår då de togs upp.”

Bakgrund till tvisten

6 Sökanden lämnade den 20 juni 1989 genom förmedling av den spanska regeringen en ansökan till kommissionen om finansiellt stöd för att bygga ett fartyg med frysanläggning för fiske av tonfisk kallat Txori-Berri. Beloppet av det stöd ansökan avsåg, 216 886 200 spanska pesetas (ESP), motsvarade 10 procent av kostnaden för att bygga detta fartyg.

- 7 Genom skrivelse av den 18 december 1990 informerade kommissionen sökanden om att dennes projekt inte hade kunnat beviljas finansiellt gemenskapsstöd, eftersom de budgetmedel som var disponibla för att finansiera projekt under år 1990 var otillräckliga.
- 8 Sökandens ansökan överfördes således i enlighet med artikel 37.1 i förordning nr 4028/86 till budgetåret 1991.
- 9 Genom skrivelse av den 8 november 1991 informerade kommissionen sökanden om att dennes projekt inte hade kunnat beviljas ansökt stöd, eftersom de budgetmedel som var disponibla för att finansiera projekt under år 1991 var otillräckliga.
- 10 Sökanden väckte, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 30 juli 1992, talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 18 december 1990 och den 8 november 1991 att inte bevilja det finansiella gemenskapsstöd som sökanden hade ansökt om till sitt projekt att bygga ett nytt fiskefartyg.
- 11 Genom beslut av den 27 september 1993 hänsköt domstolen målet till förstainstansrätten med stöd av artikel 4 i rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 om ändring av beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom, om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 144, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21). Förstainstansrättens kansli gav målet numret T-453/93.
- 12 Genom beslut av den 29 mars 1994 förenade ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning detta mål med det likartade mål som väckts av Pesquería Vasco-Montañesa, SA (Pevasa) och som registrerats under målnummer T-452/93.

- 13 Förstainstansrätten (andra avdelningen) avgjorde dessa båda mål genom beslut av den 28 april 1994 i de förenade målen T-452/93 och T-453/93, Pevasa och Inpesca mot kommissionen (REG 1994, s. II-229).
- 14 Förstainstansrätten ansåg att de skrivelser som sänts till sökanden och till Pevasa, daterade den 8 november 1991, var rättsakter som gav upphov till slutliga rättsverkningar gentemot de sistnämnda. Genom dessa skrivelser, som formulerats precist och entydigt, hade kommissionen nämligen tagit slutlig ställning till sökandenas ansökningar, eftersom det enligt artikel 37.1 i förordning nr 4028/86 endast är möjligt att en enda gång överföra en ansökan om gemenskapsstöd som inte har beviljats på grund av att de disponibla finansiella medlen var otillräckliga.
- 15 Förstainstansrätten fastställde därefter att ansökningarna i målen, som registrerats den 30 juli 1992, hade inlämnats för sent. Förstainstansrätten beslutade därför att avvisa målen till den del de avsåg ogiltigförklaring av besluten av den 8 november 1991.
- 16 Sökanden och Pevasa överklagade beslutet i det ovannämnda målet Pevasa och Inpesca mot kommissionen, genom ansökningar som inkom till domstolens kansli den 8 juli 1994.
- 17 Genom beslut av den 26 oktober 1995 i de förenade målen C-199/94 P och C-200/94 P, Pevasa och Inpesca mot kommissionen (REG 1995, s. I-3709) ogillade domstolen dessa överklaganden som uppenbart ogrundade.

- 18 Sökanden framställde, genom handling som inkom till domstolens kansli den 12 februari 1996, med stöd av artikel 41 i EG-stadgan för domstolen, en ansökan om ändring av domstolens beslut av den 26 oktober 1995 i de ovannämnda förenade målen Pevasa och Inpesca mot kommissionen.
- 19 Domstolen avvisade med stöd av artikel 100.1 i rättegångsreglerna denna framställning genom dom av den 5 mars 1998 i de förenade målen C-199/94 P och C-200/94 P REV, Inpesca mot kommissionen (REG 1998, s. I-831).
- 20 Under tiden hade förstainstansrätten, genom sin dom av den 24 april 1996 i de förenade målen T-551/93 och T-231/94—T-234/94, Industrias Pesqueras Campos m.fl. mot kommissionen (REG 1996, s. II-247), ogillat den talan som väckts i respektive mål av fyra företag som var verksamma i fiskebranschen mot fyra beslut daterade den 24 mars 1994, genom vilka kommissionen hade beslutat att dra in det finansiella gemenskapsstöd som hade beviljats företagen med stöd av förordning nr 4028/86 samt förelagt tre av dessa företag att återbetala stödet.
- 21 Sökanden hänvisade till dessa omständigheter i en skrivelse av den 11 maj 1998, som mottogs av kommissionen den 15 maj 1998, och gjorde gällande att ett belopp om totalt 270 328 740 ESP hade återbetalats till denna institution. Eftersom detta belopp var högre än det stöd som sökanden hade ansökt om den 20 juni 1989, kunde kommissionen inte längre hävda att de budgetmedel som fanns disponibla för att finansiera sökandens projekt var otillräckliga. Mot bakgrund av denna förändrade situation begärde sökanden att kommissionen snarast möjligt skulle bifalla dess förnyade ansökan om finansiellt stöd.
- 22 I en skrivelse av den 20 juli 1998, som mottogs av kommissionen den 28 juli 1998, åberopade sökanden vissa nya omständigheter som enligt sökandens mening bevisade att dess ansökan om finansiellt stöd av den 20 juni 1989 var välgrundad och rättssnlig. För det första åberopade sökanden kungörandet av förslag till rådets förordning (EG) om strukturåtgärder i fiskesektorn (EGT

L 176, s. 44, nedan kallat förslaget till förordning) i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 9 juni 1998, och särskilt dess artikel 6. För det andra hänvisade sökanden till de nya domar som meddelats på området, särskilt förstainstansrättens dom av den 7 november 1997 i mål T-218/95, *Le Canne* mot kommissionen (REG 1997, s. II-2055), av vilka det enligt sökanden framgår att en vägran att bevilja ett finansiellt stöd på grund av att de disponibla budgetmedlen påstås vara otillräckliga inte innebär ett definitivt och bindande avslag på ansökan om stöd. För det tredje påpekade sökanden att det fanns disponibla budgetmedel för att finansiera dess projekt. Sökanden hänvisade i detta avseende till innehållet i sitt brev av den 11 maj 1998 och tillade att kommissionen, med stöd av artikel 6 i förslaget till förordning, har möjlighet att automatiskt frisläppa belopp som hänför sig till finansiellt stöd som inte har utbetalats eller som har utbetalats felaktigt, för att i stället kunna finansiera projekt som, liksom sökandens, "har skjutits upp och påverkats på rättsliga grunder".

- 23 I skrivelse av den 16 september 1998 (nedan kallad den omtvistade skrivelsen) svarade kommissionen sökanden enligt följande:

"Jag vill härmed bekräfta mottagandet av er ovannämnda skrivelse [av den 20 juli 1998], i vilken ni begär att kommissionen skall ompröva ert ärende och, i förekommande fall, bevilja er det stöd som ni anser er ha rätt till mot bakgrund av ogiltigförklaringen [läs: fastställelsen] av kommissionens beslut K(94) 670/1, K(94) 670/2, K(94) 670/3 och K(94) 670/4 av den 24 mars 1994 och det därav följande återkravet av tilldelade stöd, till följd av vilka kommissionen skulle förfoga över tillräckliga disponibla medel för att kunna stödja det aktuella projektet.

Låt mig påpeka att gemenskapslagstiftningen på området inte tillåter omprövning av ärenden som inte har kunnat beviljas gemenskapsstöd, eftersom det inte fanns tillräckliga medel. Artikel 37 i förordning [nr 4028/86] föreskriver nämligen att projekt som inte har finansierats på grund av otillräckliga finansiella medel endast en enda gång kan överföras till följande budgetår, för att omprövas samtidigt som nya projekt som har inlämnats av medlemsstaterna prövas. Om projektet inte har antagits vid slutet av detta andra budgetår, har projektet slutligt avslagits.

För övrigt förutsågs i det fleråriga utvecklingsprogrammet för fiskeflottan i Spanien en minskning av fiskekapaciteten inom vissa sektorer. Trots att den är av betydelse är avskrivningen [el aporte de bajas] följaktligen inte, med hänsyn till gemenskapens begränsade finansiella resurser, ett tillräckligt skäl för att ert projekt skall beviljas finansiering med förtur. De spanska myndigheter som är behöriga inom fiskeområdet kan bekräfta alla delar i detta svar för er, särskilt allt som rör de fleråriga utvecklingsprogrammen för fiskeflottan i Spanien.

Slutligen utgör gemenskapsstödet endast en del av det totala stöd som har begärts. De spanska myndigheter som är behöriga inom fiskeområdet kan således ge er närmare upplysningar om de stöd ni eventuellt kan få och behandlingen av ert ärende av den nationella administrationen och administrationen inom gemenskapen.”

Förfarandet och parternas yrkanden

- 24 Sökanden har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 25 november 1998, väckt förevarande talan.
- 25 I sin ansökan har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att denna talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 16 september 1998, med avslag på sökandens ansökan om finansiellt gemenskapsstöd enligt förordning nr 4028/86 och med stöd av artikel 6.1 i förslaget till förordning till ett projekt för att bygga ett fartyg med frysanläggning för fiske av tonfisk, kan tas upp till sakprövning,

- ogiltigförklara nämnda beslut av kommissionen,

- fastställa att sökanden har rätt att, såsom skadestånd för den skada som antagandet av det omtvistade beslutet har vållat sökanden, erhålla det finansiella gemenskapsstöd som vägrats, till ett belopp av 216 886 200 ESP, jämte dröjsmålsränta från och med den 12 mars 1992 till dess att betalning sker,

- beakta den bevisning sökanden har åberopat för att fastställa de omständigheter som har angetts,

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

26 Genom särskild handling, som inkom till rättens kansli den 15 februari 1999, framställde kommissionen en invändning om rättegångshinder, grundad på artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler.

27 Sökanden ingav enligt artikel 114.2 i samma rättegångsregler sina synpunkter på denna invändning den 30 mars 1999.

28 I en handling daterad den 12 juli 1999, som inkom till förstainstansrätten den 21 juli 1999, ingav sökanden ett "tilläggsyttrande" rörande nämnda invändning.

29 Genom skrivelse av den 6 oktober 1999, som inkom till förstainstansrätten samma dag, gjorde kommissionen gällande att detta ”tilläggsyttrande” inte kunde läggas till grund för prövningen.

30 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet beträffande invändningen om rättegångshinder. Rätten beslutade dessutom att ställa två skriftliga frågor till kommissionen, som denna besvarade vid den muntliga förhandlingen den 13 september 2000. Vid samma förhandling utvecklade parterna sin talan och besvarade förstainstansrättens muntliga frågor.

31 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— avvisa talan genom ett motiverat beslut, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

32 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla kommissionens invändning om rättegångshinder, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Huruvida sökandens "tilläggsyttrande" kan läggas till grund för prövningen

- 33 Förstainstansrätten påpekar att det i dess rättegångsregler inte föreskrivs någon möjlighet för parterna i tvisten att inge ett "tilläggsyttrande" rörande en invändning om rättegångshinder, såsom det som sökanden har ingett i förevarande mål.
- 34 Under dessa förhållanden skall det "tilläggsyttrande" som har ingetts av sökanden den 21 juli 1999 avvisas.
- 35 Sökanden har under alla förhållanden vid förhandlingen utvecklat sin talan avseende de argument som sökanden ville lägga fram i detta "tilläggsyttrande".

Huruvida yrkandet om ogiltigförklaring kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

- 36 Kommissionen har anfört att den omtvistade skrivelsen endast återger ärendets ställning. Det rör sig om en rent bekräftande skrivelse, helt utan rättslig verkan,

vilken följaktligen inte är någon rättsakt mot vilken talan kan väckas (domstolens dom av den 16 december 1960 i de förenade målen 41/59 och 50/59, Hamborner Bergau och Friedrich Thyssen Bergau mot Höga myndigheten, REG 1960, s. 989, s. 1013—1014, och av den 15 mars 1967 i de förenade målen 8/66—11/66, Cimenteries m.fl. mot kommissionen, REG 1967, s. 93, särskilt s. 117, svensk specialutgåva, volym 1, s. 317).

- 37 Svaranden har påpekat att sökanden endast har begärt omprövning av den ansökan om finansiellt stöd som sökanden framställde den 20 juni 1989. Svaranden har påpekat att denna ansökan avslogs genom beslut av den 18 december 1990 och den 8 november 1991. Dessa beslut har vunnit laga kraft, eftersom sökanden inte har väckt talan mot dem inom föreskriven tidsfrist. Besluten av den 28 april 1994 och den 26 oktober 1995 i de ovannämnda förenade målen Pevasa och Inpesca mot kommissionen samt domen i det ovannämnda målet Inpesca mot kommissionen bekräftar att dessa beslut har vunnit laga kraft och inte längre kan vara föremål för diskussion. Att under dessa förhållanden uppta förevarande talan till sakprövning skulle allvarligt äventyra rättssäkerheten.
- 38 Sökanden har, i första hand, genmält att den omtvistade skrivelsen är jämförlig med skrivelserna av den 18 december 1990 och den 8 november 1991, vilka har varit föremål för talan i de mål som gav upphov till beslutet av den 28 april 1994 i de ovannämnda förenade målen Pevasa och Inpesca mot kommissionen. Eftersom förstainstansrätten i dessa mål fastställde att nämnda skrivelser utgjorde beslut mot vilka talan kunde väckas, borde den dra samma slutsats vad beträffar den omtvistade skrivelsen.
- 39 I andra hand har sökanden gjort gällande att den omtvistade skrivelsen är en rättsakt mot vilken talan kan väckas, eftersom den utgör svaret på en ny ansökan, nämligen den ansökan som framställdes i sökandens skrivelser av den 11 maj och den 20 juli 1998 och som grundar sig på att det framkommit nya omständigheter. Sökanden hänvisar i detta avseende till de omständigheter som nämns i dessa skrivelser och särskilt till domstolens dom av den 14 maj 1998 i mål C-48/96 P, Windpark Groothusen mot kommissionen (REG 1998, s. I-2873). Enligt sökanden ger denna dom stöd för att kommissionen har förbehållit sig möjligheten att bevilja ett finansiellt stöd till projekt som avslagits slutligt.

Förstainstansrättens bedömning

- 40 Av rättspraxis framgår att ett beslut, mot vilket talan inte har väckts av den som det är riktat till inom den i artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) föreskrivna tidsfristen, vinner laga kraft gentemot denne (domstolens dom av den 14 september 1999 i mål C-310/97 P, kommissionen mot AssiDomän Kraft Products m.fl., REG 1999, s. I-5363, punkt 57 och däri angiven rättspraxis). Tidsfristerna för att väcka talan utgör för övrigt tvingande rätt, som varken domstolarna eller parterna råder över (förstainstansrättens beslut av den 3 februari 1998 i mål T-68/96, Polyvios mot kommissionen, REG 1998, s. II-153, punkt 43).
- 41 I förevarande mål konstaterade förstainstansrätten i sitt beslut av den 28 april 1994 i de ovannämnda förenade målen Pevasa och Inpesca mot kommissionen (punkterna 28—37) att skrivelsen av den 8 november 1991 innehöll kommissionens slutliga beslut angående den ansökan om finansiellt stöd som sökanden hade framställt den 20 juni 1989. Förstainstansrätten konstaterade därefter att sökandens talan, som registrerats den 30 juli 1992, hade väckts efter det att tidsfristen hade gått ut. Förstainstansrätten avvisade därför denna talan, till den del den avsåg beslutet av den 8 november 1991.
- 42 Domstolen fastställde förstainstansrättens bedömning i sitt beslut av den 26 oktober 1995 i de ovannämnda förenade målen Pevasa och Inpesca mot kommissionen och ogillade sökandens överklagande såsom uppenbart ogrundat.
- 43 Under dessa förhållanden har beslutet av den 8 november 1991 vunnit laga kraft gentemot sökanden.

- 44 Enligt fast rättspraxis kan en talan om ogiltigförklaring av en rättsakt som endast utgör en bekräftelse av ett tidigare beslut som har vunnit laga kraft inte tas upp till sakprövning. En rättsakt anses enbart bekräfta ett tidigare beslut om den inte innehåller några nya omständigheter i förhållande till det tidigare beslutet och inte har föregåtts av en omprövning av förhållandena för den som det tidigare beslutet var riktat till (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 9 mars 1978 i mål 54/77, *Herpels mot kommissionen*, REG 1978, s. 585, punkt 14 och förstainstansrättens dom av den 3 mars 1994 i mål T-82/92, *Cortes Jimenez m.fl. mot kommissionen*, REGP 1994, s. I-A-69 och II-237, punkt 14).
- 45 Huruvida en rättsakt är bekräftande eller ej kan emellertid inte avgöras endast genom att jämföra dess innehåll med innehållet i det tidigare beslutet som den anses bekräfta. Den ifrågasatta rättsaktens karaktär bör även bedömas i förhållande till arten av den begäran som den utgör ett svar på (domstolens dom av den 24 november 1992 i de förenade målen C-15/91 och C-108/91, *Buckl m.fl. mot kommissionen*, REG 1992, s. I-6061, punkt 22, och förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1996 i mål T-330/94, *Salt Union mot kommissionen*, REG 1996, s. II-1475, punkt 32).
- 46 Särskilt om rättsakten utgör svaret på en begäran i vilken nya och väsentliga omständigheter har åberopats, och genom vilken administrationen har ombetts att ompröva det tidigare beslutet, kan denna rättsakt inte anses utgöra enbart en bekräftelse, eftersom den innehåller ett avgörande grundat på dessa omständigheter och därmed innehåller något nytt i förhållande till det tidigare beslutet.
- 47 I detta avseende kan det, såsom kommissionen har medgett vid förhandlingen, påpekas att nya och väsentliga omständigheter enligt fast rättspraxis kan motivera att det framställs en begäran om omprövning av ett tidigare beslut som har vunnit laga kraft (se exempelvis domstolens dom av den 22 mars 1961 i de förenade målen 42/59 och 49/59, *Snupat mot Höga myndigheten*, REG 1961, s. 101, s. 146, svensk specialutgåva, volym 1, s. 95, och av den 15 maj 1985 i mål 127/84, *Esly mot kommissionen*, REG 1985, s. 1437, punkt 10, samt förstainstansrättens dom av den 7 februari 1991 i mål T-58/89, *Williams mot revisionsrätten*, REG 1991, s. II-77, punkt 24 och förstainstansrättens beslut av den 11 juli 1997 i mål T-16/97, *Chauvin mot kommissionen*, REGP 1997, s. I-A-237 och II-681, punkt 37).

- 48 Om en begäran om omprövning av ett beslut som har vunnit laga kraft grundar sig på nya och väsentliga omständigheter, är den berörda institutionen skyldig att ompröva beslutet. Efter denna omprövning skall institutionen fatta ett nytt beslut vars laglighet i förekommande fall kan bli föremål för prövning vid gemenskapsdomstolarna. Om begäran om omprövning däremot inte grundar sig på nya och väsentliga omständigheter, är institutionen inte skyldig att beakta den.
- 49 En talan som har väckts mot ett beslut att vägra att ompröva ett beslut som vunnit laga kraft kan tas upp till sakprövning om det framgår att begäran faktiskt grundade sig på nya och väsentliga omständigheter. Om det däremot skulle visa sig att begäran inte grundade sig på sådana omständigheter skall talan mot beslutet att vägra att företa den begärda omprövningen avvisas (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 10 juli 1986 i mål 153/85, Trenti mot CES, REG 1986, s. 2427, punkterna 11—16, och förstainstansrättens beslut av den 9 februari 2000 i mål T-165/97, Gómez de la Cruz Talegón mot kommissionen, REGP 2000, s. I-A-19 och II-79, punkt 46 och följande punkter).
- 50 Vad beträffar de kriterier som ska ligga till grund för ett avgörande av om omständigheter kan anses vara ”nya och väsentliga”, framgår det av rättspraxis att för att en omständighet skall anses vara ”ny”, är det nödvändigt att varken sökanden eller administrationen hade eller hade kunnat ha kännedom om den berörda omständigheten när det tidigare beslutet fattades (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 28 september 1999 i mål T-141/97, Yasse mot EIB, REGP 1999, s. I-A-177 och II-929, punkterna 126—128). Detta villkor är uppfyllt, *a fortiori*, om den aktuella omständigheten uppkommit efter det att det tidigare beslutet fattades (se domen i det ovannämnda målet Esly mot kommissionen).
- 51 För att den berörda omständigheten skall anses vara ”väsentlig” skall den medföra en betydande förändring av den situation som låg till grund för sökandens ursprungliga begäran, vilken gav upphov till det tidigare beslutet som

vunnit laga kraft (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 13 november 1986 i mål 232/85, Becker mot kommissionen, REG 1986, s. 3401, punkt 11).

- 52 I förevarande fall har sökanden, i sin skrivelse av den 20 juli 1998, åberopat nya och väsentliga omständigheter och begärt att kommissionen skall ompröva sitt beslut av den 8 november 1991. I sitt svar, i den omtvistade skrivelsen, har kommissionen betecknat denna skrivelse från sökanden som en begäran om en sådan omprövning. Kommissionen har emellertid, utan att uttala sig om de åberopade omständigheterna, avslagit sökandens begäran eftersom artikel 37.1 i förordning nr 4028/86 inte tillåter mer än en enda "omprövning".
- 53 Detta svar från kommissionen bör tolkas så att kommissionen anser att de omständigheter som sökanden har åberopat inte kan beaktas för att företa en omprövning av dess beslut av den 8 november 1991, eftersom artikel 37.1 i förordning nr 4028/86 inte tillåter mer än en enda "omprövning" i den mening som avses i denna bestämmelse, nämligen i förevarande fall den som institutionen genomförde före sitt beslut av den 8 november 1991.
- 54 Det kan i detta sammanhang preciseras att det skall göras en klar skillnad mellan å ena sidan "omprövningen" enligt artikel 37.1 i förordning nr 4028/86 och å andra sidan omprövningen av ett lagakraftvunnet beslut till följd av att nya och väsentliga omständigheter har åberopats. En sådan "omprövning" som föreskrivs i den ovannämnda förordningsbestämmelsen görs nämligen när en begäran om finansiellt stöd har överförts till efterföljande budgetår, på grund av att det saknades disponibla finansiella medel det första året begäran prövades. Det rör sig inte om en omprövning av ett beslut som har vunnit laga kraft, utan om en ny prövning av institutionen av den aktuella begäran om finansiellt stöd under ett nytt budgetår. Den omprövning som grundar sig på nya och väsentliga omständigheter faller däremot under allmänna förvaltningsrättsliga principer, såsom de preciserats i domstolens och förstainstansrättens praxis, och avser en omprövning av ett tidigare beslut som har vunnit laga kraft, som i förevarande fall den av sökanden begärda omprövningen av kommissionens beslut av den 8 november 1991.

- 55 Eftersom det rör sig om två olika typer av ”omprövning” som har var sin rättsliga grund och olika syften, kan kommissionen inte med stöd av artikel 37.1 i förordning nr 4028/86 avslå en begäran om omprövning av beslutet av den 8 november 1991 som har framställts på grund av påstådda nya och väsentliga omständigheter.
- 56 För att avgöra huruvida talan kan tas upp till sakprövning är det följaktligen nödvändigt att undersöka om de omständigheter som sökanden har åberopat i sin skrivelse av den 20 juli 1998 utgör nya och väsentliga omständigheter i den mening som avses i ovannämnda rättspraxis.
- 57 I detta avseende kan det påpekas att sökanden i sin skrivelse av den 20 juli 1998, vari hänvisas till skrivelsen av den 11 maj 1998, har åberopat tre omständigheter, vilka har angetts ovan i punkt 22, som enligt sökanden utgör nya och väsentliga omständigheter, nämligen, för det första, kungörandet av förslaget till förordning, för det andra, meddelandet av ”nya domar” på området, särskilt domen i det ovannämnda målet Le Canne mot kommissionen, och, för det tredje, att det finns budgetmedel disponibla för att finansiera sökandens projekt.
- 58 Vad gäller den första av dessa omständigheter, kan det påpekas att det rör sig om ett ”förslag” till förordning, vilket, i sin egenskap av en förberedande rättsakt som ännu inte har fått sin slutliga form, inte kan påverka sökandens situation. Inte ens om man betraktar förordningen i dess skriftliga form, nämligen förordning nr 1263/1999, som den relevanta omständigheten, rör det sig om en ny och väsentlig omständighet.
- 59 Denna förordning förändrar inte sökandens situation på något sätt. I artikel 5 i förordning nr 1263/1999 — artikel 6 i det förslag till förordning som sökanden

särskilt har hänvisat till — föreskrivs nämligen i första punkten endast att bestämmelserna i förordning nr 4028/86 (och i en annan förordning som inte är relevant i målet) skall fortsätta att tillämpas på de ansökningar som har lämnats in före den 1 januari 1994. Sökandens ansökan om finansiellt stöd har emellertid redan prövats och slutligt avslagits av kommissionen på grundval av bestämmelserna i förordning nr 4028/86. Att denna förordning skall fortsätta att tillämpas kan således inte påverka sökandens situation.

60 Artikel 5.2 i förordning nr 1263/99 kan inte heller påverka sökandens situation, eftersom denna bestämmelse endast rör belopp som redan har tilldelats som finansiellt stöd av kommissionen med stöd av förordning nr 4028/86. Kommissionen har emellertid inte tilldelat sökanden något belopp i form av stöd som denna har sökt.

61 Vad, för det andra, beträffar de ”nya domar” som har meddelats på området, särskilt domen i det ovannämnda målet *Le Canne* mot kommissionen, har sökanden anfört att det framgår av denna rättspraxis att ett avslag på grund av att de disponibla budgetmedlen påstås vara otillräckliga inte innebär ett definitivt och bindande avslag på ansökan om stöd. Sökanden motiverar detta påstående genom att ange att om kommissionen i efterhand kan minska ett stöd som ursprungligen beviljats, innebär detta *e contrario* att kommissionen även kan bevilja ett finansiellt stöd när detta ursprungligen har nekats.

62 Det är inte nödvändigt att pröva relevansen av den slutsats som sökanden har dragit av denna rättspraxis, utan det räcker att konstatera att en dom som har avkunnats av förstainstansrätten och som innehåller en rättslig bedömning av omständigheter som eventuellt kan bedömas vara nya, under inga omständigheter kan anses utgöra en ny omständighet i sig (domstolens dom av den 19 mars 1991 i mål C-403/85 REV, *Ferrandi* mot kommissionen, REG 1991, s. I-1215,

punkt 13, och beslut i det ovannämnda målet Chauvin mot kommissionen, punkt 45).

- 63 Vad gäller, för det tredje, tillgången till disponibla budgetmedel för att finansiera det aktuella projektet, kan det erinras om att det, enligt sökanden, framgår av domen i det ovannämnda målet Industrias Pesqueras Campos m.fl. mot kommissionen att kommissionen har återkrävt belopp som har beviljats som finansiellt stöd under samma period som ansökan om det omtvistade finansiella stödet framställdes. Tack vare de belopp som kommissionen således återfått finns det åter budgetmedel disponibla för att finansiera sökandens projekt.
- 64 I det avseendet påpekade kommissionen under förhandlingen att den har försökt inkassera de belopp som anges i domen i det ovannämnda målet Industrias Pesqueras Campos m.fl. mot kommissionen, men att summan av de belopp som faktiskt har kunnat återfås är mycket låg, huvudsakligen på grund av de berörda företagens finansiella situation.
- 65 Förstainstansrätten finner att, även om kommissionen hade kunnat återfå hela det aktuella beloppet, det inte kan ses som en ny och väsentlig omständighet som medför en skyldighet för institutionen att ompröva sitt beslut av den 8 december 1991.
- 66 Såsom kommissionen har förklarat till följd av en skriftlig fråga från förstainstansrätten framgår det nämligen av artikel 7.7 i budgetförordningen att inkomster som uppkommer genom återbetalning av förskott från mottagare av gemenskapsstöd endast kan användas på nytt under den budgetrubrik där medlen för de ursprungliga utgifterna togs om kommissionen uttryckligen fattar beslut om detta. Enligt kommissionen har ett sådant beslut inte fattats vad beträffar de belopp som har återbetalats i förevarande fall.

- 67 Även om man antar att ett sådant beslut hade fattats, så att de återbetalda beloppen på nytt hade varit disponibla under den ursprungliga budgetrubriken, hade, som kommissionen med rätta gjorde gällande vid den muntliga förhandlingen, dessa belopp ändå inte kunnat användas för att finansiera projekt, såsom sökandens, för vilka ett slutligt avslagsbeslut hade fattats under ett tidigare budgetår.
- 68 Enligt principen om en årlig budget, som föreskrivs i EG-fördraget (artiklarna 199, 202, och 203 i EG-fördraget, nu artiklarna 268 EG, 271 EG och 272 EG) och i budgetförordningen (artikel 6), kan belopp som har återbetalats ett budgetår inte längre användas inom ramen för ett föregående budgetår som redan har avslutats. De belopp som anges i domen i det ovannämnda målet *Industrias Pesqueras Campos m.fl. mot kommissionen*, vilka i förekommande fall skulle ha återbetalats under år 1994 — under vilket kommissionen antog de beslut som var föremål för prövning i det målet — eller ett följande år, kunde inte längre användas för att, inom ramen för budgetåret 1991, finansiera det investeringsprojekt som sökandens ansökan om finansiellt stöd avsåg.
- 69 Möjligheten att summorna skulle återbetalas under år 1994, eller ett följande år, och på nytt användas under samma budgetrubrik avseende finansiering av projekt för investering i nya fiskefartyg, kan följaktligen inte vid en omprövning förändra den prövning av sökandens ansökan om finansiellt stöd som kommissionen gjorde år 1991.
- 70 Härav följer att sökanden inte har visat att det föreligger nya och väsentliga omständigheter som hade bort föranleda kommissionen att ompröva sitt beslut av den 8 december 1991, genom vilket den ansökan om finansiellt stöd som sökanden framställde år 1989 slutligt avlogs.

- 71 Under dessa förhållanden skall yrkandet om ogiltigförklaring avvisas.

Huruvida skadeståndsyrkandet kan upptas till sakprövning

Parternas argument

- 72 Kommissionen har påpekat att sökanden, genom sitt skadeståndsyrkande, försöker erhålla ett belopp som är identiskt med det som skulle ha erhållits om kommissionen hade beviljat sökandens ansökan om finansiellt stöd, jämte dröjsmålsränta. Kommissionen har för övrigt anmärkt att sökanden har åberopat samma grunder avseende rättsstridighet till stöd för skadeståndsyrkandet som de som har anförts till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring. Under dessa förhållanden anser kommissionen att skadeståndsyrkandet inte är självständigt. Härav följer, enligt kommissionen, att om yrkandet om ogiltigförklaring skall avvisas, skall även yrkandet om skadestånd avvisas.
- 73 Vad beträffar frågan huruvida skadeståndsyrkandet kan tas upp till sakprövning har sökanden svarat att en skadeståndstalan grundad på artiklarna 178 och 215 i EG-fördraget (nu artikel 235 EG respektive artikel 288 EG) utgör en självständig form av talan som har en särskild funktion i rättsmedelssystemet och är underkastad villkor som utformats med hänsyn till dess särskilda syfte (domstolens dom av den 28 april 1971 i mål 4/69, Lütticke mot kommissionen, REG 1971, s. 325, punkt 6) och som skiljer sig från en talan om ogiltigförklaring i det att den i regel inte syftar till ett upphävande av en bestämd åtgärd utan till ersättning för en skada som orsakats av en institution under tjänsteutövning (domstolens dom av den 2 december 1971 i mål 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt mot rådet, REG 1971, s. 975, punkt 3; svensk specialutgåva, volym 1, s. 607).

- 74 Vad gäller frågan i sak har sökanden påpekat att det enda skäl som kommissionen har åberopat för att avslå ansökan om finansiellt stöd är att ”de disponibla budgetmedlen var otillräckliga”. Det är uppenbart att sökanden har rätt till finansiellt gemenskapsstöd, eftersom kommissionen därefter har erhållit tillräckliga medel från återbetalningen av det stöd som har beviljats under åren 1990 och 1991. Genom att inte inom rimlig tid rätta till det fel som begåtts i samband med sökandens ansökan om finansiellt stöd, har kommissionen handlat rättsstridigt och därigenom ådragit gemenskapen skadeståndsansvar.
- 75 Sökanden har gjort gällande att det skadestånd som yrkas är dubbelt. Sökanden begär samma belopp som det finansiella stöd sökanden har vägrats, nämligen 216 886 200 ESP. Sökanden kräver dessutom att dröjsmålsränta på detta belopp skall betalas, vilken mot bakgrund av de kriterier som uppställts i rättspraxis i liknande mål, skall beräknas från och med den 12 mars 1992, den dag då ”Txoribelli” sjösattes, till dess betalning sker till en räntesats om 8 procent per år (se domstolens dom av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen, REG 1990, s. I-2477, punkt 32, och av den 19 maj 1992 i de förenade målen C-104/89 och C-37/90, Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 1992, s. I-3061, punkt 35, svensk specialutgåva, volym 12, s. I-55).

Förstainstansrättens bedömning

- 76 Förstainstansrätten anmärker att även om en part kan väcka skadeståndstalan utan att härvid till följd av gällande bestämmelser vara tvungen att yrka ogiltigförklaring av den rättsstridiga rättsakten som förorsakat skadan, kan han dock inte på detta sätt kringgå det förhållandet att en talan som rör samma rättsstridiga förhållande och samma ekonomiska resultat inte kan prövas (domstolens dom av den 12 november 1981 i mål 543/79, Birke mot kommissionen och rådet, REG 1981, s. 2669, punkt 28, och i mål 799/79, Bruckner mot kommissionen och rådet, REG 1981, s. 2697, punkt 19, samt domstolens beslut av den 26 oktober 1995 i de ovannämnda målen Pevasa och Inpesca mot kommissionen, punkt 27).

- 77 I förevarande fall är avsikten med det yrkande som påstås ha framställts för att få ersättning för en skada just att erhålla ett belopp som är identiskt med det gemenskapsstöd som skulle ha utbetalats om kommissionen hade bifallit den ansökan som sökanden framställde härom, jämte dröjsmålsränta, och det är samma grunder avseende rättsstridighet som har åberopats till stöd för detta yrkande som till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring. Under dessa förhållanden är det uppenbart att syftet med skadeståndsyrkandet är att kringgå den tidsfrist för att väcka talan som föreskrivs i artikel 173 i fördraget, och yrkandet utgör således ett kringgående av det förfarande som infördes genom artikel 178 i EG-fördraget.
- 78 Härav följer att skadeståndsyrkandet inte kan tas upp till sakprövning.
- 79 Av detta följer att talan skall avvisas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 80 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 81 Svaranden har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall svarandens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande dom:

- 1) "Tilläggsyttrandet" som ingetts av sökanden den 21 juli 1999 avvisas.
- 2) Talan avvisas.
- 3) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Pirrung

Potocki

Meij

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 7 februari 2001.

H. Jung

A.W.H. Meij

Justitiesekreterare

Ordförande